

MÉHES KÁROLY

Míg a lányom

Míg a lányom reggel tolláskodott, kiszámoltam, hogy 1977. január 10-én, hétfőn voltam pontosan annyi idős, mint ő ma. Mondtam neki, semmire nem emlékszem abból a napból, mégis apróra el tudom mesélni, hogyan történhetett a nyugős, téli reggel a 7 órás keléssel, cihelődéssel; a Kossuth Rádióban rendszerint az időjárás-jelentés ment, 7.20-kor apám már befejezte a reggelizést, anyám is szaladt, piritós kenyéértől illatozott konyha, azt majszoltuk az öcsémrel, ő leginkább lekvárral, én inkább sajttal vagy szalámival, beöltöztünk, hiszen tél volt, és ahogy most megnéztem (a neten), hétfő, akár csak ma, de hát mennyivel másabb egy áprilisi hétfő, mondtam, mire a lányom csak álmodozva fésülte tovább a haját. Arra gondoltam, de nem mondtam, hátha egyszer majd, harminc év múlva, egy reggel, valamilyen reggel, úgy nőgatja majd a gyerekét, hogy elmeséli neki, miképp is zajlottak az álmosan nyugős napok, amikor ő járt suliba, hiszen akkor is nehezen ment a kelés, a reggeli és minden egyéb, egyik reggel olyan volt, mint a másik, mintha mindig csak reggel lett volna, mindig csak kelni kellett; de azért egy jó volt benne, hogy ott volt az apu, aki nem sietett, hanem mindenféle lükeséget mondott, már-már kérlelhetetlenül, egészen addig, míg végre-valahára el nem vigyorodtam, mert már nem lehetett megállni, nem bírtam olyan álmos és morcos lenni, és onnantól fogva jó volt, mindegy is, hogy ősz vagy tavasz, tudod-e, lányom? (fiam?), mondja majd neki a lányom. Mindegy is, hogy ősz vagy tavasz.

Nyári utazás front idején

*Csöndjeink úgy beszélgetnek,
ahogy egyedül mi tudunk,
csak szebben.*

*Hajad vörös volt,
végigomlott a karomon.*

*Ahogy a váltót
négyesbe tettem,
hirtelen észrevettem,
hogy ez a vörös: vér,
vérfonatok tekerőznek
rajtam eszeveszetten,
gubancolódom
tüntetik el a kezem.*

*Az úttesten épp az imént
elgázolt bagolytetem
hempergett a vérében.*

*Két faluval odébb
az árokszálon halott gólya
lilás csőre meredt az égre.*

*Az apokalipszis hihetetlenül
gazdag mintázatú szőnyegének
rojtjait fésülgeti gondosan
egy ráncos, de energikus kéz.*

*A vége mindig az,
hogy vége.*

Zeneileg

*Miközben a dübörög a Beethoven
egyszerre más hangokat hallok
messziről hullámvás erősödik
s egyre közelebről mormol
ilyen hangverseny ez
(nyelvújítási kifejezés)
hirtelen csönd lesz
hiába hogy a harmadik tétel*

*csak valami súrlódó hang
ahogy nehéz ruhákban sétáló
hölgyek szoknyájának alja
húzódik végig az intarziás
parkettán
és észreveszem hogy odafent
két akusztikai elem között
háromszögű arc figyel
egyetlen zöld szeme van
és a szája gúnyosan biggyed
egyszerre megnyugszom
nem mocorgok már
nem birizgálnak mindenféle
hangok mert zene füleimnek
a néma bizonyosság*

HALMAI TAMÁS

Hosszú Esők Kertje

*Jüe-cso sokat sétált
magában énekelve.
Hívta napfényes égtáj
s a Hosszú Esők Kertje.*

*Várta az ezerjófű
mezején ezer jótét:
lelkek, szellemek — korhű
öröklét.*

Legenda

*Jüe-cso sokat gondolt
a legendára.
Hogy a sokadalomból
csendben kiválva*

*élt valaki, az éggel
társalkodó,
beszéde szépszer,
sorsa a Jó.*